

19-23 กันยายน, นิวยอร์ก:

รวมพลังขับเคลื่อน: หยุดยั้งและป้องกันโลกที่ป่วยไข้!

เมื่อมนุษย์เราเกิดการไข้ เราจะเริ่มวิตกกังวลขึ้นมาทันทีและพยายามหาทางรักษา เรารู้ว่าถ้าอุณหภูมิร่างกายของเราสูงขึ้นกว่าค่าเฉลี่ย 1.5 องศาเซลเซียส ยังไม่ต้องถึง 2 องศาด้วยซ้ำ อาจมีอันตรายร้ายแรงตามมา และถ้าปล่อยให้อุณหภูมิเพิ่มขึ้น 4-6 องศาหรือมากกว่านั้น อาจหมายถึงภาวะหมดสติและถึงขั้นเสียชีวิต

เราควรทำเช่นเดียวกันหากดาวเคราะห์โลกที่เราอาศัยอยู่เกิดการเจ็บป่วย ในช่วง 11,000 ปีที่ผ่านมา อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกอยู่ที่ประมาณ 14 องศาเซลเซียส แต่ปัจจุบันกำลังเพิ่มขึ้นอีก 1 องศาเซลเซียส และหากเราไม่เร่งดำเนินการที่เหมาะสมเพื่อหยุดยั้งอาการป่วยที่กำลังแพร่กระจายนี้ คาดการณ์ว่าโลกของเราจะร้อนเพิ่มขึ้นจากค่าเฉลี่ยอีก 2 ถึง 6 องศาเซลเซียสในช่วงก่อนสิ้นศตวรรษ ภายใต้ภาวะอาการป่วยไข้ที่เป็นอยู่สรรพชีวิตดังที่เรารู้จักบนโลกกำลังเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาลที่เราอาจคาดไม่ถึง

เราไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว นอกจากต้องเริ่มต้นรักษาอาการป่วยไข้ของโลกในทันที และ ณ จุดที่โลกกำลังป่วยหนักนี้ ไข้ที่เราจะเลือกทำอะไรก็ได้ แต่ต้องรีบหาทางรักษาที่ถูกต้องและทันทั่วถึง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อมนุษย์เป็นไข้ เราต้องให้ร่างกายได้พักผ่อน ดื่มน้ำมากๆ ให้ยารักษาที่ถูกต้องกับโรค และหากมีไข้สูงขึ้นอีก จะต้องพาไปโรงพยาบาลและพยายามค้นหาสาเหตุที่มาของอาการไข้ ซึ่งอาจเกิดได้ทั้งจากการติดเชื้อแบบทั่วไป จนถึงโรคที่อาจคุกคามต่อชีวิต เช่น โรคมะเร็ง

ยารักษาโลกที่ถูกต้อง

กรณีอาการป่วยของโลกในตอนี้ การจ่ายยารักษาที่เหมาะสม ประกอบด้วยมาตรการอย่างน้อย 10 ประการที่ต้องเร่งดำเนินการในทันที กล่าวคือ

1. ให้พันธะสัญญาที่เป็นภาระผูกพันทันที – ไม่ใช่เพียงให้คำมั่นแบบสมัครใจ – ในการควบคุมอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นของโลกไม่ให้เกินกว่า 1.5 องศาเซลเซียสภายในช่วงศตวรรษนี้ โดยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ปล่อยออกมาต่อปี ให้เหลือ 38 กิกะตันภายในปี 2020
2. ให้โลกได้พัก โดยการทำให้พันธะสัญญาที่มีผลผูกพัน เพื่อปล่อยเชื้อเพลิงฟอสซิลสำรองที่ค้นพบแล้วกว่า 80% ไว้ใต้ผืนดินและมหาสมุทรต่อไป อย่างนำมันขึ้นมาเผา
3. เลิกถลุงใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างไม่ยั่งยืน โดยห้ามโครงการสำรวจและขุดเจาะเชื้อเพลิงฟอสซิลและนิวเคลียร์ใหม่ทั้งหมด เช่น น้ำมัน หินน้ำมัน ทราชน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน ยูเรเนียม รวมถึงโครงการก่อสร้างท่อส่งก๊าซและเชื้อเพลิงฟอสซิลที่ทำลายธรรมชาติ เช่นโครงการ Keystone XL
4. เร่งพัฒนาและเปลี่ยนผ่านไปสู่การใช้พลังงานหมุนเวียนที่สะอาด เช่น พลังงานลม พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานความร้อนใต้พิภพ และพลังงานจากคลื่นในทะเล ที่ให้สิทธิความเป็นเจ้าของและการควบคุมแก่สาธารณะและชุมชนมากขึ้น

5. ส่งเสริมการผลิตในท้องถิ่นและการบริโภคผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่จะตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชาชน และหลีกเลี่ยงการขนส่งสินค้าต่างๆ ที่สามารถผลิตได้ในพื้นที่
6. กระตุ้นการเปลี่ยนผ่านจากระบบเกษตรอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกที่เน้นป้อนซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ทั่วโลก เป็นการผลิตโดยฐานของชุมชนเพื่อตอบสนองความต้องการอาหารของท้องถิ่นที่อยู่บนพื้นฐานของอธิปไตยทางอาหาร
7. นำกลยุทธ์ของเสียเหลือศูนย์ (Zero Waste) มาประยุกต์และปรับใช้ในกระบวนการจัดการ รีไซเคิล และกำจัดขยะ รวมทั้งการปรับปรุงตัดแปลงอาคารเพื่อการอนุรักษ์พลังงานทั้งระบบทำความร้อนและระบบทำความเย็น
8. ปรับปรุงและขยายระบบขนส่งมวลชนสาธารณะสำหรับการเคลื่อนย้ายผู้คนและการขนส่งสินค้าภายในศูนย์กลางเมือง และระหว่างเมืองกับภูมิภาคต่างๆ ด้วยระบบรถไฟความเร็วสูงที่มีประสิทธิภาพ
9. พัฒนาภาคเศรษฐกิจใหม่ๆ ที่ตอบสนองการสร้างงาน และการคืนสมดุลให้แก่ระบบโลก เช่น งานที่เกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และงานฟื้นฟูโลก
10. ปลอดภัยจากสงครามและโครงสร้างพื้นฐานทางทหาร เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำสงคราม และย้ายงบประมาณด้านการสงครามมาใช้เพื่อส่งเสริมสันติภาพอย่างแท้จริง

อย่าจ่ายยาผิดขนาด

ในขณะเดียวกัน เราต้องตระหนักว่า สิ่งที่มีมนุษย์คิดทุกอย่างอาจไม่ใช่วิธีการรักษาที่เหมาะสมทั้งหมด และความคิดบางอย่างอาจทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง ภาวะท้าทายที่ซับซ้อนที่สุดของเรา อาจเป็นข้อเท็จจริงที่ว่า บรรษัทขนาดใหญ่กำลังจับเอาวาระเรื่องโลกร้อนมาสร้างธุรกิจใหม่ที้ออกแบบมาเพื่อฉวยโอกาสหาประโยชน์จากวิกฤตที่กำลังเกิดขึ้น ดังนั้น เราจำเป็นต้องส่งสาส์นที่ดังและชัดเจน ไปยังบรรษัทเหล่านั้นว่า: “หยุดหาผลประโยชน์จากโศกนาฏกรรมที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ!”

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราจำเป็นต้องต่อต้านการแก้ปัญหาแบบ “ฟอกเขียวกลุ่มทุน” โดยปฏิเสธนโยบาย ยุทธศาสตร์ และมาตรการต่างๆ ที่จะทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง ดังต่อไปนี้:

- ปฏิเสธการแปรรูปธรรมชาติให้กลายเป็นสินค้า (commodification) และเป็นทุน (financialization) และการแปรรูปสมบัติสาธารณะไปเป็นของเอกชน (privatization) ผ่านการส่งเสริม "เศรษฐกิจสีเขียว" แบบผิดๆ ซึ่งมุ่งเน้นการตีราคาของธรรมชาติและสร้างตลาดอนุพันธ์ใหม่ในการค้าธรรมชาติ ที่จะยิ่งเพิ่มความไม่เท่าเทียมในสังคมและเร่งรัดการทำลายธรรมชาติ
- สิ่งเหล่านี้หมายถึง การปฏิเสธกลไกและมาตรการต่างๆ ที่ฟังดูดีแต่เกิดขึ้นมาเพื่อสร้างธุรกิจใหม่หวังผลกำไรให้แก่บรรษัทขนาดใหญ่ เช่น กลไก REDD (กลไกการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการตัดไม้ทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าไม้), Climate Smart Agriculture (ระบบเกษตรกรรมที่เท่าทันต่อภูมิอากาศ), Blue Carbon (คาร์บอนสีน้ำเงิน หรือแหล่งคาร์บอนในชั้นที่ชายฝั่งและทะเล) และ Biodiversity offsetting (การชดเชยความหลากหลายทางชีวภาพ) เป็นต้น
- ปฏิเสธทางออกที่ใช้เทคโนโลยีซึ่งยังพิสูจน์ไม่ได้ถึงผลกระทบและไม่ยั่งยืนในระยะยาว เช่น วิศวกรรมธรณี (geo-engineering), การตัดแปลงพันธุกรรม (GMO), เชื้อเพลิงเกษตร (agrofuels), พลังงานชีวภาพ

อุตสาหกรรม (industrial bioenergy), ชีววิทยาสังเคราะห์ (synthetic biology), นาโนเทคโนโลยี, การขุดเจาะก๊าซธรรมชาติใต้ชั้นหินดินดานด้วยเทคโนโลยี hydraulic fracturing หรือ fracking, โครงการพลังงานนิวเคลียร์, การผลิตพลังงานจากของเสียด้วยกระบวนการเผา และอื่น ๆ

- ปฏิเสธการสร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่ไม่จำเป็น และมีได้ก่อประโยชน์ให้แก่ประชาชนอย่างแท้จริง ทั้งยังเป็นตัวก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจก เช่น โครงการเขื่อนขนาดใหญ่, ทางด่วนขนาดใหญ่เกินจำเป็น, สนามกีฬาสำหรับการแข่งขันฟุตบอลโลก เป็นต้น
- ปฏิเสธระบบการค้าและการลงทุนเสรีที่ส่งเสริมการค้าเพื่อผลกำไร ในขณะที่เดียวกันกลับลดการจ้างงานในประเทศ, ทำลายธรรมชาติ และลดความสามารถของประเทศที่จะกำหนดวาระสำคัญทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของตัวเอง

การรักษาเชิงป้องกัน

ท้ายที่สุด เราจำเป็นต้องก้าวไปให้ไกลกว่าการเลือกว่าวิธีการรักษาแบบไหนที่ถูกหรือผิด เพื่อไปสู่การระบุนว่าอะไรคือเชื้อโรคที่กำลังทำให้โลกของเราใช้ขึ้นไม่หยุดอยู่ในขณะนี้ เพราะหากเราไม่หยุดปัญหาโดยการขจัดต้นตอ ความป่วยไข้ก็จะกลับมาอีกเรื่อยๆ ในรูปแบบที่รุนแรงหนักหนาสาหัสกว่าเดิม เราจึงต้องพิจารณาให้เห็นรากเหง้าที่แท้จริงของโรคเพื่อที่จะฝ่าวิกฤตนี้ไปได้

นักวิทยาศาสตร์ได้ทำการสืบสาวที่มาของปัญหาการปล่อยก๊าซเรือนกระจกซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา โดยย้อนกลับไปถึงยุคการปฏิวัติอุตสาหกรรมเมื่อ 250 ปีที่แล้ว จากการวิเคราะห์ดังกล่าวชี้ชัดว่า ต้นตอสำคัญของปัญหาอยู่ที่รูปแบบอุตสาหกรรมที่เร่งรถงูใช้และผลิตเพื่อผลกำไรของคนกลุ่มน้อย เราจำเป็นต้องถอดถอนระบบทุนนิยมด้วยระบบใหม่ ที่จะสร้างความกลมกลืนระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ ที่มีรูปแบบการเจริญเติบโตอันไม่มีที่สิ้นสุดของระบบทุนนิยมซึ่งหวังเพียงการสร้างผลกำไรมากขึ้นเรื่อยๆ เราต้องการระบบใหม่ที่เชื่อมโยงปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศกับสิทธิมนุษยชน ที่สามารถคุ้มครองชุมชนที่อ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด เช่น ผู้อพยพ และตระหนักถึงสิทธิของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม

แม่ธรณี (Mother Earth) และทรัพยากรธรรมชาติ ไม่สามารถที่จะตอบสนองความต้องการในการบริโภคและการผลิตของโลกอุตสาหกรรมที่เป็นอยู่เช่นนี้ได้ตลอดไป เราต้องการระบบใหม่ที่ตอบสนองความต้องการของคนส่วนใหญ่ ไม่ใช่ของคนเพียงกลุ่มเล็กๆ และการที่จะเปลี่ยนไปในทิศทางนี้ได้ เราจำเป็นต้องจัดสรรความมั่งคั่งใหม่ เพราะปัจจุบันถูกควบคุมด้วยคนเพียง 1% ของโลก ขณะเดียวกัน เราจำเป็นต้องนิยามความหมายของคุณภาพชีวิต การกินดีอยู่ดี และความเจริญรุ่งเรือง ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนโลกใบนี้ใหม่ โดยคำนึงถึงข้อจำกัด และตระหนักถึงสิทธิของแม่ธรณีและธรรมชาติ

กล่าวโดยสรุป ประชาชนทั้งหลายต้องรวมพลังเพื่อขับเคลื่นในเดือนกันยายน ที่นิวยอร์ก และทั่วโลก เพื่อผลักดันให้เกิดกระบวนการที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนผ่าน ที่จะสามารถกระทาะรากทางโครงสร้างของวิกฤตการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศซึ่งโลกกำลังเผชิญอยู่ได้